



VERTROUWEN

Dit wordt een bekentenis, over mijn angst soms aan boord. Niet voor iets dat mijzelf bedreigt, maar voor wat de kinderen zou kunnen overkomen. Ik zie me nog radeloos in de kuip staan, geankerd in het Oude Smeriggat, de geul die vroeger bevaarbaar was tussen de Engelsmanplaat en het Rif, ten westen van Schiermonnikoog. De jongens, zeven en negen, zijn er met het bijbootje naartoe geroeid om te struinen. Het is in de jaren dat deze plaat nog geen verboden gebied is en je er urenlang onbelemmerd kunt ronddwalen. Onrustbarend lang zijn ze al uit het zicht achter de kleine stuifduintjes in de verte. Het rubberbootje ligt op hen te wachten, nu nog droog maar het water komt alweer op. Ze zijn op deze plek nooit eerder samen eropuit geweest. Ik heb het goed gevonden. Als ouder moet je alleen 'nee' zeggen als je zeker weet dat iets echt niet kan of niet goed is. Zonder die zekerheid moet je het doen met vertrouwen. En wat is het risico van honderd meter naar de plaat roeien, het bootje wat hoger op het zand trekken, voor de zekerheid een ankertje uitleggen en op tijd weer terug zijn? Ik heb ze nagekeken. Ze deden het keurig, haalden zelfs de roeirimpjes binnen en stampden het ankertje diep in het zand. En toch.... waarom blijven ze zo lang uit het zicht? Ze zullen toch niet zijn gaan zwemmen in diep stromend water bij de steile noordelijke geulrand? De zwakke oostenwind is een stevige namiddagbries geworden. Straks moeten ze met dat lichte, slecht koershoudende rubberding terugroeien schuin tegen wind en stroom in. Gaat ze dat lukken? Als het niet lukt, wat kan ik dan doen? Ik zie ze in gedachten de boot missen en wegdrijven over de eindeloze watervlakte waar te weinig water staat om ze achterna te gaan. Zal ik de boot alvast een paar honderd meter verder in de geul leggen?

Het ene na het andere scenario spookt door mijn hoofd en elk ervan begint met iets waarvan ik denk dat zij het niet kunnen of niet goed zullen doen. Ik verwijt mezelf dat ik hen niet vertrouw en dat ik gedeformeerd ben door absurd nautische veiligheidsdenken: dubbele vangnetten onder elke kans op een misstap of een onvoorzien probleem. Een veiligheidsniveau waarmee je aan de wal de hele dag met een helm op zou lopen en een EHBO-tas mee zou dragen.

Ik ga naar binnen om een kop thee te zetten, maar vóórdat het water kookt draai ik het gas uit en haast ik me weer naar buiten. Nog niets te zien en de vloed kruipt steeds sneller naar de plek waar de rubberboot ligt. Zal ik naar de kant zwemmen? Ik gun die vraag niet eens de tijd voor een antwoord en haal alvast de zwemtrap tevoorschijn en een lange drijvende lijn. Dan stopt de machinerie in mijn hoofd. Bij de duintjes zijn twee puntjes te zien die gestaag dichterbij komen en mijn jongens worden. Ze slepen een stuk visnet vol met rommel met zich mee. Als ze bij hun bootje zijn, wil ik ze van alles toeroepen over wat ze moeten doen, maar iets houdt me tegen. Ik heb er geen recht toe. Ik sta daar alleen maar en kijk. Ze halen het anker in, trekken het bootje naar het water, slepen het een eind richting ingang van de geul en komen dan op hun gemak met de stroom mee naar de boot roeien. Ik hoor hun uitbundige verhalen en zeg uit schaamte niets over mijn angst en het lesje dat ik kreeg in vertrouwen. Er zouden nog vele volgen.

Rob Bijnsdorp is journalist, communicatieadviseur en zwerver op en langs het water. De nieuwste ontwikkelingen in jacht-ontwerpen en navigatie-elektronica gaan aan hem voorbij. Maar des te meer gaat zijn aandacht uit naar de kwaliteit van het leven aan boord en naar de bijzonderheden van het water waarop we varen.

“
**IK VERWIJT
MEZELF DAT IK HEN
NIET VERTROUW
EN GEDEFORMEERD
BEN DOOR
VEILIGHEIDSDENKEN**
”

